

Пригода Баби-Хмари

Олена Ляшенко

Суне небом Баба-Хмара,
Чорно-біла, як примара.
І, не дивлячись донизу,
- Грр, - наспівує над лісом.

Ріс у лісі Дуб кремезний,
Височезний, широчезний...
Баба всім хмаристим тілом
На вершечок і присіла.
І зітхає важко:
- Ху, трішечки передихну...

А із дощиком торбину
На плечі несла Хмарина.
Листя в Дуба молоденьке,
Зелененьке, цікавеньке,
Тож, торбина "трісь-трісь-трісь" -
Дощ пішов на увесь ліс!

Баба-Хмара поспішає,
Дірочки оті латає.
Де зашиє - знов тече...
Баба торбу ту товче,
Сердиться, гарчить, лякає,
Блискавицями жбурляє.

Дуб сміється й примовля:
- Що, попалася, стара?
Будеш в мене капелюхом,
Моїм власним водохлюпом!
Дощ люблю я, після нього
Купу листячка нового
Маю, щоб, коли схотів,
Шелестіти ним зумів.

Баба думає-гадає,
Вітра в поміч закликає:

- Помагай-но, Вітре-друзе,
Бо старій вже не подужать!

Чують всі - гуде та свище -
Молодий летить Вітрище.
Гулка Дуба гнеться-гнеться,
Баба Хмара аж сміється:
- Покатай-но мене небом!
Рознесімо дощ, колего!

Витяг хмару той з біди
Та й до Дуба каже:
- Ти безсоромний егоїст!
Там зітха сусідній ліс!
Без дощу вже тиждень другий
Жовкне і стоїть понурий!
Дощ - то посланець небесний,
Вітер Хмарі - син похресний.
Зрозумій: ділитись треба,
Бо у всіх є в тім потреба!

Засоромився Дубочок,
В листячку ховає очі...
Хмара ж геть пішла ліниво,
Залишивши ліс щасливим.